

Alfaro a la Vila Olímpica

Un card inoxidable en el jardí de Portland

L'escultor Andreu Alfaro ultima aquests dies l'espectacular instal·lació d'un monument d'acer inoxidable de 25,5 metres d'alçada als peus de la torre Mapfre a la Vila Olímpica de Barcelona, a pocs metres del port esportiu.

A instàncies de Mapfre, societat que anteriorment havia esponsoritzat l'exposició que l'escultor havia realitzat sobre Goethe a Madrid, l'escultor Andreu Alfaro revesteix amb una escultura l'entorn del colossal edifici de quaranta plantes propietat de l'entitat financera. El monument, ubicat en els contraforts de la torre, entre les instal·lacions del Servei d'Identificació de la Vila Olímpica, que s'assembla a una flamera de vidre repleta de còrnies informàtiques, i les plantes triangulars de la cadena NBC, és un tronc suculent amb espines d'acer inoxidable de 45 tones amb 25,5 metres en el punt àlgid per 4 d'ample.

Per les dimensions i el volum de dedicació que requeria aquesta escultura, la realització s'ha dut a terme en un lapse olímpic, sense desdir del ritme a què funciona tot el complex en el qual s'emmarca. L'escultor ha hagut de calcular el projecte, substancialitzar-lo i erigir-lo en seixanta dies, que és un cicle de creació inhabitual en la trajectòria productiva d'Alfaro. A causa d'aquesta celeritat, part dels materials han hagut de buscar-se i elaborar-se en diversos punts de França, Bèlgica i València, on s'ha treballat des del taller de Godella i el d'uns amics de l'escultor.

"Quan Mapfre em va oferir la possibilitat de fer l'escultura —explica Andreu Alfaro—, vaig veure que des de lluny la morfologia de la Vila Olímpica era com la d'aquells deserts o prades, en l'horitzó dels quals naixen dos cactus grossos, que són les torres de Mapfre i de l'Hotel de les Arts, que per la seua alçada de quaranta pisos, donen una idea de les proporcions que havia de tenir l'escultura. He volgut fer una escultura que és una planta, entre un card i un cactus, perquè l'edifici Mapfre és un cactus amb punxes, i aquesta forma orgànica l'he feta intentant que dibuixara amb evidència la



forma de l'edifici, que el clarificarà més com a tal. L'edifici és molt orgànic i l'escultura, amb la meua sintaxi geomètrica, també, i l'he recoberta amb unes dents de serra canviants, sense simetria, com els organismes vegetals".

L'equip de muntatge d'Andreu Alfaro, constituït inicialment per set persones, va començar el dijous 25 de juny els treballs de fixació del monument enmig d'una maniobra espectacular que es deri-

vava de la descàrrega de la perxa bàsica, que descarnada tenia les perifèries d'una espiga de blat, des de la plataforma en què s'havia transportat aparatosament des de València. A peu d'obra i amb una visera de tennista, Andreu Alfaro ha dirigit durant deu dies les operacions amb molta materialitat, entre els esforços erectes de la grua, trencant els motlles vaporosos amb què se sol abrigar qualsevol artista.

“El marc –continua Alfaro– és immillorable, perquè sense llevar-li mèrit a l'Anella Olímpica, crec que l'urbanisme que s'ha fet a la Vila Olímpica és la cosa més important de les Olimpíades. Una ciutat no pot tenir poder si no té una estructura ben feta, i en aquest sentit Barcelona ha sabut aprofitar l'esdeveniment per a dotar-se del que li faltava. Després de Cerdà, Oriol Bohigas és el gran urbanista de Barcelona. Ha fet una intervenció fortíssima per a reconciliar la ciutat amb el mar. I a més, no ha comès l'error de fer un projecte total, global i unitari: ha donat els projectes a diversos i dife-



Dos colossos: la base de l'escultura davant la Torre Mapfre. C. PUERTOLAS

Amb anterioritat, l'escultor havia alçat altres realitzacions en la intempèrie de Barcelona, com ara la del Mil·lenari en l'aeroport del Prat, la del Parc de Cervantes i la del Banc Atlàntic. I després d'acabar d'empinar aquesta nova escultura, que serà presentada els pròxims dies en societat i per a la qual encara no s'ha decidit el nom, l'escultor farà un parèntesi de vacances i posteriorment viatjarà a Nova York per a efectuar el remat d'un edifici de l'illa de Manhattan. Un treball que s'ha hagut de retardar en tres mesos, ja que l'ajuntament novaiorquès ha obligat els propietaris de l'edifici a reforçar la part de l'estructura que arribava fins on havia d'anar l'anclatge de les escultures.

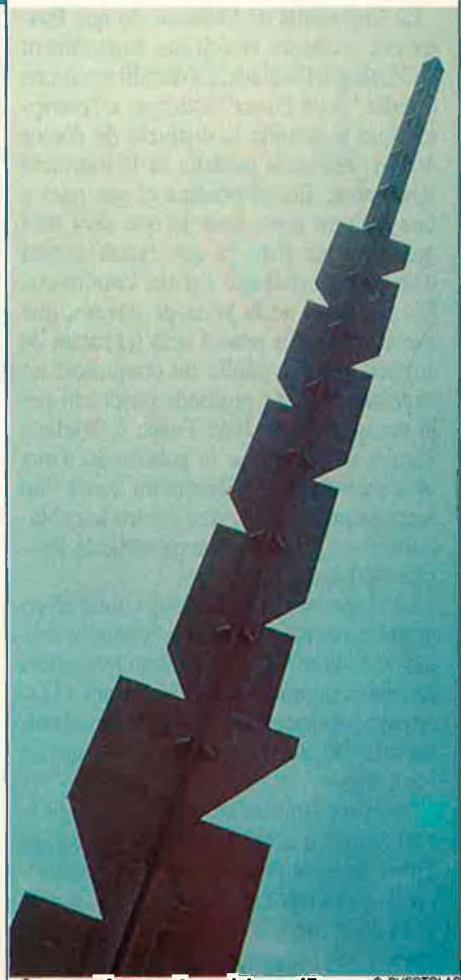
“En principi em van demanar una escultura, però quan vaig veure l'edifici, com que sempre m'han enlluernat molt els remats i l'edifici ho demanava, vaig fer la proposta de fer vuit escultures en comptes d'una. Probablement van pensar que jo era un gitano, que el que pretenia era vendre escultures, però amb molt bon criteri van comprendre que era la millor solució. Em fa molta il·lusió que estiga acabat perquè l'espectador que té més interès a per veure-ho sóc jo. És un repte molt important per a mi. L'arqui-

tectura que més m'agrada és la que van fer els nord-americans, perquè la dels anys cinquanta endavant està feta per europeus. L'estil de Nova York és, d'alguna manera, el que van imposar la Bauhaus, Mies van der Rohe,... però a mi els edificis que m'agradaven eren els de la Chrysler, el de l'Empire, els fets en els anys trenta”.

Sense oblidar unes escultures per a Hamburg i Colònia que l'escultor ha ajornat fins el 93, un altre projecte important que considera des de fa uns mesos Alfaro, però sense acabar de decidir-se, és la proposta d'una editorial per a resseguir els passos de Goethe en el seu viatge a Itàlia. “Aquest és un projecte que m'apassiona, perquè m'apassiona Goethe. Si ho fera –aclareix Alfaro–, ho hauria de fer bé, i bé vol dir temps per a fer-ho. Hauria de refer la ruta de Goethe i anar fent dibuixos, però si no et prens molt de temps pot passar-te com en els viatges que feia Blasco Ibáñez a través de l'enciclopèdia”.

Miquel Alberola

rents arquitectes a fi que semblara una ciutat feta a poc a poc. Perquè no hi ha cosa més poc agràida que les ciutats fetes de colp com Brasília o les *new towns* angleses, que estan fetes pel mateix equip i tot és igual i té la mateixa ideologia. I ací hi ha varietat i diversitat, encara que unes coses tinguen més encert que altres o ens agraden més o menys, perquè les ciutats són així en realitat”.



La perxa descarnada, amb les perifèries d'una espiga de blat. C. PUERTOLAS